

Preken

Van de Protestantse Gemeente Enschede
Opstandings / Deta Kerk

Zondag 15 januari, Johannes 2: 1- 11, de Bruiloft te Kana, 2de van Epifanie

we vierden deze morgen de Maaltijd van de Heer.

Gemeente in Christus Jezus,

In de eerste weken na Kerst, worden in de kerk bijna altijd dezelfde verhalen gelezen. Hét Kind van deze wereld is geboren, het krijgt een Naam, het wordt gedoopt in de Jordaan, en dan wordt de bruiloft te Kana gevierd.

Het zijn de verhalen van het 'verschijnen', de epifanie van de Christus, het openbaar worden van de werken van de Gezalfde in de wereld.

Vorige week vierden wij in deze gemeente de doop. Door het water van de Jordaan getrokken, de kinderen in de armen nemen en met hen het kolkende water van de doodsrivier in. De grensrivier passeren tussen woestijn en land van geleefde toekomst.

Vandaag vierden we dat we aan de overkant zijn aangekomen. Vaste grond onder de voeten voelen. Droog land om te kunnen léven. Land van Gods belofte. Bodem onder het bestaan om te kunnen leven zoals het leven bedoeld is.

Met de moeder van Jezus, met Jezus en met zijn leerlingen bevinden we ons op een bruiloftsfeest. Feest van liefde en vreugde. Bezegeling van trouw en bondgenootschap.

Iedereen weet van de kwetsbaarheid van het bestaan, en zeker ook op een bruiloftsfeest; het verraad en de ontrouw dat ons omgeeft, de dood die elke dag dreigt, de koude stilte van de haat. Nauw verbonden is het, juist met de liefde en de trouw.

Maar op een feest van Belofte en Liefde mogen we dat voor even parkeren. Mogen we uitgetild worden bóven het bestaande. Worden we genodigd om te geloven in het bestaan van eeuwig durende trouw en verbond door Liefde.

Op dat feest bevinden we ons vanmorgen.

Een feest van familie en vrienden.

Maar, Johannes vertelt ons geen verhaal van een intiem privéfeestje. Er is geen besloten gelegenheid, alleen voor genodigden. Geen ons-kent-ons en zo-zijn-onze-manieren.

Je zou kunnen zeggen dat er nieuwe gasten genodigd blijven. Zijn de watervaten die opnieuw gevuld moeten worden voor steeds toestromende nieuwe gasten?

De bruiloft te Kana tekent het begin van het openbare leven van de Christus. Op de derde dag voltrekt zich een fundamenteel teken. Het markeert dat Jezus de wereld in trekt. In een mens van vlees en bloed wordt in woord en daad zichtbaar wat mogelijk is in leven in het beloofde land. Vol overvloed wil de Christus scheppen van de vreugde van Gods verbintenis met de mensen. Overvloedig is de gave van Zijn Liefde.

De overvloed aan wijn op bruiloft te Kana is ook een uitnodiging om de wereld in te gaan. Het is een hartenkreet aan ons, om deze aarde, de geschonden wereld, te omarmen. Een aanmoediging om de gebrokenheid van ons leven lief te hebben.

In het wankel vertrouwen, dat tekort zich vullen zal met vreugde.

In de kwetsbare overtuiging dat jij genoeg zult zijn. Genoeg om het aan te kunnen.

Voldoende zal zijn om iets te betekenen.

Afdoende om gelukkig te zijn.

Bij het omarmen van het leven, hoort onlosmakelijk ook de kunst van het vergeven. Iedere zondag opnieuw bidden we; "Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij hebben vergeven wie ons iets schuldig was". Vergeef ons onze schulden.

Dat is; jezelf genade schenken, niet gevangen blijven in neerdrukkende schuld.

Dat is; Anderen vergeven, om het onvergeeflijke wat zij deden.

Dat is; het leven vergeven om de klappen ze aan ieder uitdeelt.

Vergeven, niet vanuit goedkope genade. Niet; zwijgen omwille van de lieve vrede, het gelijk aan de ander cadeau doen.

Vergeven is, om zélf vrij te worden.

Om jezelf te durven geven.

Ondanks alles, toch jezelf durven geven.

Je toe te vertrouwen aan de dagen, ook al zijn ze soms zo grauw.

Jezelf geven aan de ander, al is die ander niet volmaakt.

De uitdaging aangaan en het leven lief te hebben, - ook als, of misschien wel juist omdat er geen oplossingen voorhanden zijn.

Vandaag grijpen we vooruit op de vaste grond onder onze voeten. We vieren het feest van Zijn overvloed.

We vieren dat we vaste grond onder de voeten hebben, dat ons uittilt boven onszelf.

We vieren dat in de gebrokenheid van het bestaan, het Brood uit de Hemel ons voeden zal, als leeftocht voor onderweg. We vieren dat de Wijn van Zijn Koninkrijk overvloedig vloeien zal, opdat we dronken mogen worden van zijn Liefde.

We maken tastbaar dat we mogen blijven scheppen om uit te delen, weg te schenken. In ons gebrekkig handelen en spreken, mogen we water blijven scheppen, om te ontdekken dat het wijn geworden is in Zijn ogen.

Amen.